Dacă OLIMPIADA '76 ar fi mîine...?

ȘI SPORTURILE DE IARNĂ POT OBȚINE LA INNSBRUCK SUCCESE PENTRU SPORTUL ROMÂNESC

Condiția de bază: o muncă fără preget, mereu mai entuziastă, mai calificată

Spre deosebire de suratele lor de vară, sporturile de iarnă au dezavantajul de a nu putea susține cu dezinvoltură și senzație de ușurare: mai sînt 2 ani pînă la Jocurile Olimpice. În realitate, **disciplinele hivernale nu mai au, practic, înaintea lor, decît un singur sezon,** nici măcar un an, cunoscute fiind limitele de practicare impuse de condițiile atmosferice și adesea de cele geografice.

Și pentru că veni vorba de condițiile de vreme, să spunem de la început că în România — aflată în dezavantaj față de țările alpine sau de cele scandinave — sporturile de iarnă beneficiază de o perioadă competițională extrem de redusă și adesea incertă, determinată de existența sau inexistența zăpezii.

Dacă și în aceste împrejurări **sportul românesc ține să fie reprezentat — și încă bine! — la Jocurile Olimpice de iarnă, aceasta se datorează obișnuitei sale multilateralități, precum și unei anumite tradiții,** care merge de la boberii lui Alexandru Papană și „patrula militară" din 1928, pînă la biatloniștii lui Vilmoș, boberii lui Panțuru și schiorii alpini din 1972.

Iată, concomitent, și justificarea acestei pagini, pe care o dedicăm temei aleasă de redacția noastră: DACĂ OLIMPIADA '76 AR FI MIINE? Cu singura deosebire că, de data aceasta, e vorba de Jocurile de la Innsbruck, rezervate sporturilor de iarnă.

Biatloniștii, schiorii, boberii români au încheiat sezonul 1973/1974 cu rezultate uneori foarte bune (vezi campionatele mondiale de biatlon), alteori contradictorii. Dacă admitem ca sigură ambiția lor de a se prezenta onorabil la următoarele Jocuri Olimpice, atunci nu ne rămîne — ca posibilitate practică de verificare a acestor aspirații — decît o singură iarnă, cea care unește anii 1974 și 1975. Următoarea iarnă — prea tîrzie pentru teste! — este cea a Olimpiadei albe de la Innsbruck.

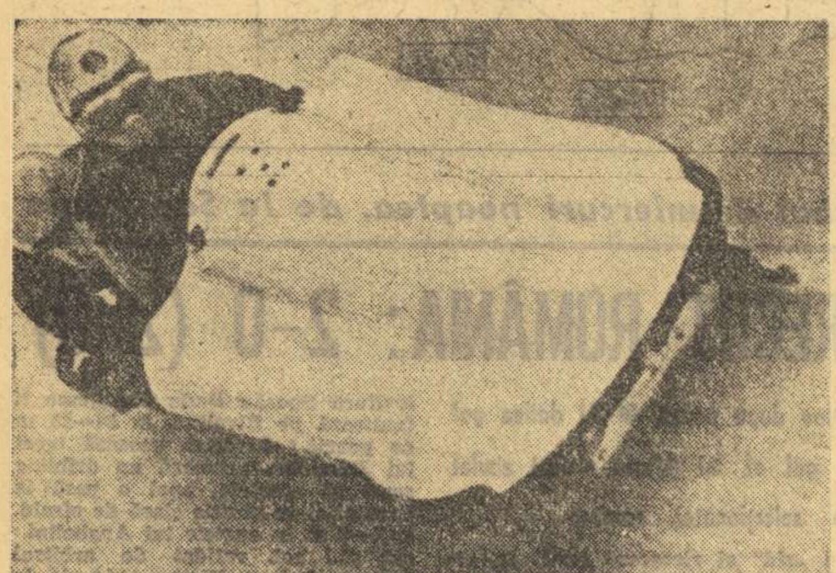
Cum ne vom prezenta la Jocurile Olimpice din 1976? Răspunsul la această întrebare încercăm să-l prefigurăm în această pagină, luînd ca bază situația dată și acceptînd riscurile titlului ales: **dacă Olimpiada '76 ar fi mîine?**

BOBUL TRĂIEȘTE MOMENTUL SCHIMBULUI DE GENERAȚII

Chiar așa — cu incredibila și stînjenitoarea sa scurtime — sezonul de iarnă abia încheiat a avut pentru bobul românesc măcar un avantaj potențial, mai mult moral decît faptic. Este adevărat că la campionatele mondiale de la St. Moritz (confirmînd un oarecare declin ce începuse să mijească încă la Sapporo, în 1972), echipajele românești au obținut rezultate mai modeste decît se prevăzuse (locurile 15 și 18 la bobul de 2 și locul 13 la bobul de 4). Este la fel de adevărat că la campionatele europene rezervate tineretului și ținute la Cervinia, băieții noștri, majoritatea debutanți în marile competiții internaționale, nu s-au putut afirma precum se nădăjduia, clasîndu-se pe locurile 13, 18 și 21, după sumare antrenamente pe pista de gheață. Înainte însă de a explica aceste dezamăgiri, trebuie să arătăm — așa cum am promis — că iarna aceasta a avut totuși un merit: anume acela de a fi permis — în concisa ei clemență — organizarea unui campionat național, foarte apropiat de ceea ce ar trebui să fie anual această competiție supremă a bobului autohton.

Pentru o reală ierarhie națională

De ani de zile, am pierdut noțiunea unei ierarhii naționale, dincolo de incontestabila poziție de lider a pilotului Ion Panțuru. El

Prin echipaje întinerite, bobul românesc încearcă să reinnoade glorioasa tradiție a medaliilor... În imagine: campionii naționali Constantin Vulpe—Dumitru Pascu

însuși, concentrat exclusiv pe prezența sa la întrecerile continentale, mondiale sau olimpice, nu a onorat campionatele naționale nici în rarele ocazii cînd s-au ținut. În acest fel, handicapați pe de o parte de lipsa cronică a zăpezii, ca și de insuficiența bazei materiale, pe de altă parte de absența candidatului virtual la șefia națională, boberii noștri nu aveau climatul necesar pentru a stabili ordinea valorică normală și utilă pentru facilitarea progresului într-un sport care — ca și toate celelalte — nu-și poate permite să stea pe loc, exploatînd prea îndelung virtuțile unei apariții de excepție. Ei bine, în această iarnă, Sinaia a trăit din nou (e adevărat, în fugă, precipitat, dar totuși) frumosul eveniment al campionatului național, cu întregul potențial la start. Iar senzația momentului nu a fost înfrîngerea celui ce rămîne pilotul cel mai eficace al bobului românesc, ci prezența sa, absolut stimulatoare, în concurs. Imaginați-vă o generație întreagă de tineri piloți de bob care și-au făcut din dexteritatea lui Panțuru un model, un ideal; acești tineri nu aveau altă soluție de promovare decît să se confrunte cu înaintașul lor, să învețe de la el în întîlnire directă, nu din povești. Și dacă e să spunem drept: posibilitatea aceasta nu le-a stat prea des la îndemînă. Iată, acum ocazia s-a ivit și tocmai de aceea trebuie s-o socotim fericită.

Bobul românesc trăiește momentul schimbului de generații. Ca de obicei aceasta este un prag greu de trecut. Pretențiile rămîn la nivelul performanțelor anterioare, iar schimbul nu are încă valoarea și experiența la nivelul speranțelor. În această situație, **sondarea șanselor noastre olimpice la bob devine o chestiune de strategie sportivă.** Este evident că trimițînd în bătălia europeană sau mondială garnituri noi, nerodate, lipsite de rutină, rezultatele primului an de experiență nu vor fi spectaculoase. Iarna 1974/1975 va trebui folosită doar pentru acumulări, pentru înmagazinarea cantității maxime posibile de învățăminte practice, pe toate pistele accesibile și exploatînd din plin toate clipele favorabile (zăpadă, îngheț) pe care natura ni le va oferi.

Necesitatea multiplicării strădaniilor

Ajunși în acest punct, sîntem nevoiți să evocăm, măcar în treacăt, cîteva din aspectele problemei materiale cu care e confruntată mica lume a bobului de la noi. Pe lîngă **dotarea cu boburi de calitate,** va fi necesară multiplicarea strădaniilor pentru **a aduce grabnic pistei de la Sinaia** (căreia i se promite un viitor atît de frumos) **toate ameliorările permise de fondurile ce stau la dispoziție.** Ar trebui mai bine valorificate (fără teama de rezultate!) condițiile avantajoase de pregătire pe pista artificială (mereu mai propice bobului) de la Oberhof (R.D.G.). Dar, concomitent, se cere **un spor de interes** — la cei direct legați de bob — **pentru latura tehnică a acestui sport.** E un lucru astăzi bine știut că — la diferențele infime, de sutimi de secundă, care se realizează pe pîrtii și în clasamente — hotărîtoare sînt adesea virtuțile tehnice ale materialului folosit. Din păcate — deși majoritatea boberilor noștri sînt mecanici, meseriași, tehnicieni — **se constată o slabă preocupare pentru noutățile domeniului, pentru mijloacele de perfecționare a echipamentului specific.** În aceeași măsură **ne lipsesc studiile teoretice,** care să valorifice experiența, bogata statistică a disciplinei bobului. De aceeași importanță este **repetarea pînă la ostenire, dar și automatizare, a celor cîtorva mișcări esențiale care compun manevrele în bob** și care — după cum se constată — sînt hotărîtoare în realizarea unui timp mai bun în cursă. Stau mărturie, în acest sens, tabelele de performanțe de la ultimele mari concursuri internaționale, care-i arată pe boberii noștri printre cei mai slabi la timpii de start, pe porțiunea de elan. Pentru aceasta este firește nevoie și de o anumită **stabilitate a cadrelor,** care asigură implicit **omogenitatea echipajelor.**

Între tradiție și realitatea clasamentelor

Ce justifică apelul nostru la atîtea strădanii? Răspunsul nu poate fi simplu. El trebuie diversificat. Pe de o parte există **puternica tradiție a bobului în țara noastră** sporită de excelente rezultate, în diverse epoci, de la Alexandru Papană și Alexandru Frim pînă la Ion Panțuru. Cu mîndrie aflăm că acești ași ai bobului românesc figurează printre primii 15 piloți ai tuturor timpurilor. Pe de altă parte, ni se înfățișează o realitate de care trebuie să ținem seama: **la marile competiții internaționale de bob se prezintă, de regulă, în ultimii ani, echipaje din nu mai mult de 12 țări.** Ne oprim asupra acestei realități nu din considerente de oportunitate, ci pentru că printre aceste candidate la gloria în bob, echipajele românești au fost totdeauna la loc de cinste. Un clasament general al medaliilor obținute la toate campionatele mondiale, între 1924 și 1974, arată astfel:

	Aur	Argint	Bronz
1. Italia	19	21	7
2. Elveția	18	13	17
3. R.F.G.	13	11	9
4. S.U.A.	9	11	14
5. Anglia	5	3	4
6. ROMÂNIA	2	2	3

(urmează Canada, Austria, Belgia, Cehoslovacia, Franța, Suedia, Spania).

Într-alt clasament, similar, care totalizează medaliile obținute la Jocurile Olimpice, la bob de 2, România se află de asemenea pe locul 6. În privința bobului de 4, șansele noastre s-au relevat mai ales la campionatele europene (1967—1973), care aduc România pe locul 2 (după R.F.G. și înaintea Elveției, Italiei, Austriei).

Cine consideră că acestea sînt simple speculații statistice, acela are încă la dispoziție arsenalul de virtuți care îndreptățesc pe boberii români să aspire la performanțe: curajul (pentru că bobul e neîndoios un sport al bărbăției, nu lipsit de pericolul unor accidente grave), îndemînarea, agilitatea și forța (chiar dacă nu întotdeauna bine valorificate).

Victor BANCIULESCU

ÎN IARNA LUI '76...

Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck se vor disputa între 4 și 15 februarie 1976.

Probele de **schi alpin** vor avea loc pe pistele de la Patscherkofel (coborîrea) și Axamer Lizum (slalomurile), unele identice cu cele folosite la J.O. din 1964.

Probele de **biatlon** se vor ține pe platoul de altitudine de la Seefeld, la 25 km de Satul olimpic. Potrivit noilor reguli ale federației internaționale, un stand de tir unic va servi la plecare, ca și la sosire.

La aproximativ 5 km de Palatul de gheață, pe locul vechilor piste de bob și de săniuțe utilizate în 1964, se construiește acum o pîrtie artificială comună pentru aceste două discipline. Soluția aceasta a primit acordul celor două federații internaționale interesate. Aci se vor putea disputa probele de bob 2 și 4, ca și cele de săniuțe individuale și de dublu. Proiectul noii piste — întocmit de arhitectul Robert Deyle, din Stuttgart — prevede o lungime de 1 200 m, o perioadă de utilizare de 4—5 luni pe an și termen de dare în folosință — iarna 1974/75.

NE POT ADUCE BIATLONIȘTII UN LOC PE PODIUM?

● Performanțe de răsunet în ultimul sezon ● Pe traiectul C.M. Minsk — C.M. Asiago (Italia) — J.O. Innsbruck ● Sporirea volumului de muncă și tehnicizarea — condiții esențiale ale înaltei performanțe

Gheorghe Gîrniță, revelația campionatelor mondiale de biatlon de la Minsk

Fără discuție, în momentul de față, biatlonul este purtătorul de steag al sporturilor noastre de iarnă și, în special, al schiului. Investitura își are motivele — bine stabilite — în rezultatele obținute de sportivii români în confruntările internaționale ale sezonului care s-a încheiat. O retrospectivă sumară ne-ar pune la dispoziție cîteva date interesante, pe care le vom folosi drept punct de plecare al prezentului material.

În prim-plan se situează comportarea peste așteptări a vicecampionului mondial al probei de 20 km, **Gheorghe Gîrniță,** și ocuparea — de asemenea merituoasă — a locului IV, în cursa de 10 km a confruntării mondiale de la Minsk (26 februarie — 3 martie 1974). **Victor Fontana** a reușit două clasări pe locul II în compania selectă a unor individualități ale biatlonului mondial, la Suhl (R. D. Germană) și Harakov (Cehoslovacia), după fostul campion mondial A. Tihonov și respectiv valorosul J. Ploch. **Gheorghe Voicu** este, la rîndul său, autorul unei onorabile clasări — pe locul 12 — în proba de viteză de la C.M., iar **Nicolae Veștea** și-a înscris în palmares victoria în „Cupa Poiana". Aceste succese, alternative, ale unuia sau altuia, asupra colegilor de echipă națională din ultimul sezon, ne îndreptățesc să **afirmăm că avem de-a face cu o egalizare valorică la un nivel destul de înalt între biatloniștii români consacrați.** Iar faptul constituie un cîștig, poate cel mai mare al acestui an, dacă privim lucrurile prin perspectiva Olimpiadei albe din 1976.

Totuși, în încercarea noastră de a privi critic situația biatlonului românesc în perspectiva Jocurilor Olimpice de la Innsbruck, este necesar să pornim și de la o altă constatare. **Confruntarea de la Minsk** — primul dintre cele trei momente cruciale care constituie **axa C. M. 1974 — C. M. 1975 (Asiago, Italia) — J. O. Innsbruck 1976 —, ne-a adus satisfacția confirmării doar în privința a doi dintre componenții lotului național de biatlon: Gh. Gîrniță și Gh. Voicu.** Din cauze obiective, dar și unele subiective, V. Fontana și, mai ales, N. Veștea au ratat prima dintre aceste trei încercări de anvergură. Or, este bine știut că **biatlonul nostru,** ca disciplină individuală, dar și colectivă, **se poate impune într-o competiție mondială numai printr-o** RIDICATĂ VALOARE A TUTUROR COMPONENȚILOR **echipei reprezentative.** Dacă admitem valoarea aproximativ egală a biatloniștilor noștri, atunci antrenorii lotului trebuie să eșaloneze în așa fel pregătirea viitoare (care are drept scop prezențe bune la C. M. '75 și la Jocurile Olimpice '76), încît **sportivii români să atingă** IN CORPORE **forma maximă exact în perioadele de desfășurare a acestor competiții.**

A mai rămas, așadar, un singur sezon pînă la Olimpiada albă. Un singur sezon în care trebuie concentrate toate forțele pentru a fi realizați și, mai ales, depășiți toți parametrii de care depinde buna comportare a biatloniștilor; pentru că, în mod normal, **drumul ascendent al rezultatelor lor trebuie să pornească de la acest loc V pe națiuni, reușit la C. M. de la Minsk,** loc care înseamnă cea mai prestigioasă afirmare de pînă acum a biatloniștilor români pe plan mondial. Dacă, însă, ne gîndim care sînt sportivii clasați pe primele locuri (reprezentanții Finlandei, U.R.S.S., R.D. Germane și Norvegiei!) **saltul dorit apare ca fiind foarte dificil de realizat. Nu însă și imposibil,** deși și celelalte țări cu veleități (Franța, Italia, Japonia, Polonia, Cehoslovacia, depășite la ultimele C. M.), vor face tot posibilul pentru a atinge cote mai înalte. Nu este imposibil, deoarece, atunci cînd afirmăm aceasta, avem în vedere cîteva lucruri.

Nu intenționăm să pătrundem în amănuntele tehnice ale viitorului proces de pregătire. Totuși, vom aduce în discuție, în primul rînd, VOLUMUL **de ore afectate anual antrenamentelor pe toate planurile.** Anul trecut, ședințele din sezonul estival, cele din perioadele precompetiționale și competiționale au însumat aproximativ 860 de ore, dar **se impune mărirea acestui număr pînă în jur de 1 000. Și în direcția** DIVERSIFICĂRII **pregătirii** trebuie făcute eforturi: este indispensabilă dotarea sportivilor din loturile de perspectivă cu schiuri-role și arme de calibru redus, în așa fel încît antrenamentele din timpul verii să se apropie cît mai mult de condițiile de lucru specifice sezonului alb. În același timp, **trebuie continuat și multiplicat** SISTEMUL DE TESTĂRI **periodice aplicat** de antrenorii lotului, C. Tiron și M. Stuparu, pentru ca aceștia să cunoască, în permanență și cu exactitate, posibilitățile de progres ale elevilor lor și, în același timp, să nu-i suprasolicite, continuînd în mod judicios pregătirea.

CLASAMENT GENERAL (NEOFICIAL) PE NAȚIUNI LA C.M. DE LA MINSK

1. Finlanda	10
2. U.R.S.S.	9
3. R. D. Germană	6
4. Norvegia	4
5. România	2
6. Suedia	2
7. Polonia	1
8. Cehoslovacia	1
9. R. F. Germania	1

Cifrele reprezintă numărul de concurenți plasați printre primii 6 în clasamente.

Au fost alcătuite loturile de perspectivă (3 eșaloane), în funcție de criterii valorice, de vîrstă și de calitățile virtuale. În această direcție, **opinăm pentru dispariția discrepanțelor de pregătire între lot și cluburi.** Numărul mare de sportivi tineri și foarte tineri aflați în vederile federației de specialitate (14) presupune **unirea tuturor forțelor în vederea ridicării plafonului valoric general:** în „pauzele" pregătirilor centralizate, **specialiștii cluburilor au datoria de a desăvîrși, în deplină concordanță cu interesele reprezentativei, procesul de pregătire în vederea aceluiași țel.**

A reieșit cu pregnanță în ultima vreme, datorită contactelor cu elita biatlonului mondial, tehnicizarea extremă a acestei discipline. **Trebuie căutate și găsite toate soluțiile — cît mai grabnic — pentru a se evita handicapul pe care biatloniștii noștri îl au de suportat în această direcție.** Apreciem ca indispensabilă colaborarea antrenorilor lotului cu maestrul **armurier, C. Gabrian:** în ultima vreme, armele nu au mai suferit atîtea defecțiuni, băieții au căpătat mai mare încredere în ele și rezultatele s-au materializat în trageri cu rezultate mai bune. De acum încolo însă, armele trebuie transformate, imprimîndu-li-se **forma care îl avantajează cel mai bine pe fiecare biatlonist în parte.** Este (pe lîngă pregătirea propriu-zisă) calea cea mai scurtă de economisire a unor secunde — minute chiar — extrem de prețioase. Tot la acest capitol vom mai atinge încă un aspect. Biatloniștii fiecărei formații reputate posedă 4—5 perechi de schiuri, fiecare pentru cîte o anumită calitate de zăpadă. În ceea ce-i privește pe sportivii români, s-au efectuat pași serioși în direcția acestei dotări, dar nu suficienți. Ceea ce a mai rămas încă de făcut trebuie rezolvat chiar din perioada precompetițională, de pregătire specifică și nu așa cum s-a petrecut la Minsk, în ultimul moment, cu două zile înainte de startul cursei de 10 km și al ștafetei. **Aceste înzestrări minime nu înseamnă nicidecum eforturi materiale deosebite, dar constituie condiții sine qua non ale obținerii înaltei performanțe în biatlon.**

Odată cu realizarea tuturor acestor cerințe — fiecare în parte foarte importantă — se poate răspunde afirmativ întrebării din titlu.

Radu TIMOFTE

COMPONENȚII LOTURILOR OLIMPICE

GRUPA A

BIATLON

Victor Fontana, Gheorghe Gîrniță, Gheorghe Voicu.

GRUPA B

BIATLON:

Nicolae Veștea, Nicolae Cristoloveanu, Dumitru Drăghici, Gheorghe Duca, Cornel Mandroș.

BOB:

Constantin Vulpe, Dragoș Panaitescu, Ștefan Chițu, Mihai Secul, Dumitru Pascu, Ioan Popa, Marian Huzum, Mihai Țupea.

SCHI ALPIN:

Dan Cristea.

GRUPA C

BIATLON:

Gheorghe Păunescu, Gheorghe Kereji, Francisc Foriko, Ioan Pelin, Iosif Tamaș, Eleonor Cercel.

BOB:

Horia Ilieșu, Gheorghe Toader, Constantin Bîrsan, Gheorghe Crăciunescu, Valer Bunea, Eugen Bogdan.

SCHI ALPIN:

Ioan Cavași, Alexandru Manta, Marian Burchi, Cornel Negutescu, Nandor Szabo.

N.R. Loturile prezentate nu sînt, bineînțeles, definitive, ci susceptibile de modificări în funcție de rezultatele pe care le vor obține sportivii vizați. F. R. Schi-bob și-a propus ca periodic să analizeze comportarea sportivilor cuprinși în loturile olimpice și să aducă modificările care (și dacă) se vor impune.

DUPĂ CE NE-AU OFERIT „EȘANTIOANE" DE BUNĂ PERFORMANȚĂ

SCHIORII ALPINI AU DATORIA SĂ LUPTE PENTRU INTEGRAREA ÎN ELITA MONDIALĂ

Ca și bobul și biatlonul, schiul alpin se află angajat pe drumul performanței, pe drumul recunoașterii și consacrării internaționale. Într-adevăr, fără a putea emite aspirații în lupta pentru medalii în marile competiții europene sau la campionatele mondiale (avîndu-se în vedere forțele angajate în întrecere) se poate vorbi însă de eșantioane de înaltă performanță obținute de „alpinii" români la campionatele mondiale de la Saint-Moritz 1974 și la alte concursuri, în compania unor nume prestigioase. Ei au atins poziții în primul eșalon al valorilor internaționale, ceea ce — la marile competiții — înseamnă a se clasa în primele 20 de locuri.

Schiul alpin, reprezentat prin cîțiva seniori de valoare — **Dan Cristea, Virgil Brenci, Marian Burchi, Dorin Munteanu, Alex. Manta, Constantin Văideanu, Petre Soiu, Ioan Bobit** — prin juniorii **Ioan Cavași, Nandor Szabo, Cornel Negutescu,** a obținut în sezonul încheiat rezultate sportive superioare anilor precedenți. Locurile 9 și 15 pe care s-a clasat **Cristea** la C.M. de la St. Moritz sînt cele mai bune dobîndite vreodată de un schior român la acest nivel. Ele se completează cu cele două titluri balcanice cîștigate în Grecia și cu pozițiile onorabile din celelalte concursuri ale „Cupei Europei", la care a luat parte. De asemenea, sînt de remarcat concursurile cîștigate de **Virgil Brenci** și **Dorin Munteanu** în Bulgaria, locurile pe podium ale lui **Soiu** și **Bobit** în Polonia etc.

O SEMNIFICATIVĂ MUTAȚIE

Ridicarea juniorului **Ioan Cavași** la rangul de prim-slalomist al țării — în urma faptului că a cîștigat două titluri naționale la categoria seniorilor — este, poate, cea mai semnificativă mutație a acestei ierni, deschizînd calea unor noi și promițătoare perspective.

A fost doborîtă astfel o barieră psihologică ce a constituit multă vreme un factor de inhibiție în marile concursuri. Aceasta s-a realizat prin apropierea și obișnuința create de antrenamentele și întrecerile cu schiori și echipe de elită, dar este totodată și o dovadă a posibilităților proprii. Contactele prelungite, ca urmare a pregătirilor comune cu „naționala" Austriei, cu elita mondială alpină, au potențat afirmarea, **au conturat noi perspective schiului nostru alpin,** orientîndu-i — grăbit — pașii de la stadiul de dezvoltare în care se afla, la nivele de ordin continental care, în această disciplină, se confundă cu cele mondiale. **S-a dobîndit, cel puțin teoretic, ceea ce se numește conceptul de performanță, sprijinit pe maturitate și intransigență, pe calitățile morale și de voință ale schiorilor vizați. Perspectiva schiului alpin este, indiscutabil, foarte promițătoare în noul context. Chestiunea care se pune este a reducerii timpului de atingere a parametrilor proiectați.** Dispunem de o echipă tînără **(Cristea, Cavași, Manta, Burchi, Szabo, Negutescu, Bobit)** și de individualități capabile, în răstimpul unui sezon, cît a mai rămas pînă la Innsbruck, să se afirme și să se apropie mai mult de așii zăpezii.

PERFORMANȚA ÎN SCHIUL ALPIN

Anii care s-au scurs — ultimii doi, mai ales — au demonstrat că și în schi, ca în orice întreprindere serioasă, trei pătrimi din factorii succesului (sau eșecului) țin de organizare, de fonduri, de conștiinciozitate în procesul de antrenament, de calitatea și suficiența materialului utilizat, de cantitatea de efort investită, de calendarul intern și extern integrat circuitelor europene existente.

Desigur, **performanța în schiul alpin nu înseamnă numai organizare. Ea înseamnă și execuție, realizarea individuală și colectivă a echipei, într-un spirit de înaltă exigență, cu o dăruire totală, cu o participare intensă a întregului tezaur de energii fizice, morale și intelectuale ale tuturor celor care colaborează la crearea unei performanțe.** La acest capitol se poate afirma că mai este încă de lucru. A face schi de înaltă performanță, fără o opțiune lucidă, fără a evada din automatismul rutinei, fără a urmări perseverent ținta propusă, duce fatal la mediocritate.

POLIVALENȚĂ SAU SPECIALIZARE PE PROBE?

Problema opțiunii se pune, din ce în ce mai mult, tuturor schiorilor, dar limitele ei nu trebuie absolutizate, cel puțin pentru schiorii români. Ei pot și trebuie să rămînă (dar cu rezultate superioare), în primul rînd, slalomiști. Trebuie și pot să-și amelioreze considerabil pozițiile și posibilitățile în slalomul uriaș, să se prezinte la un nivel cel puțin onorabil în coborîre, pentru a putea obține un loc între primii 6 la combinată, realizare perfect posibilă la ora actuală în campionatele mondiale. **Exclusivismul de pregătire pentru slalom și neglijarea — din motive mai mult sau mai puțin obiective — a celorlalte probe l-au clasat pe Cristea pe locul 9 la combinata din C.M., deși o poziție între primii 6 ar fi fost la îndemîna sa.** Căile afirmării imediate, pentru alpinii români, începînd din sezonul care a mai rămas, le vedem înlesnite printre altele și de următoarele aspecte:

— o variație mai mare și o multiplicare a dificultăților calendarului competițional intern spre o creștere valorică generală, cu o atenție specială pentru schimbul de mîine, pentru juniori;

— selecționarea unei echipe restrînse care, beneficiind de formula de disputare a „Cupei Europei" și „Cupei mondiale", bazată pe punctajul F.I.S., să fie înscrisă și să participe în mod continuu și nu sporadic la întregul circuit de concursuri al anului viitor;

— o concentrare și obiectivizare a procesului de pregătire bazat pe mijloace tehnice și organizatorice superioare (film, chinograme, radio), **capabile să dea densitate și eficacitate maximă fiecărei ședințe de antrenament;**

— o adeziune și mai convinsă, totală, din partea sportivilor și a antrenorilor în cauză, pentru a valorifica — cu șansele amintite — **talente autentice, dar** — credem — **insuficient angajate pe drumul de maximă exigență și de înaltă responsabilitate.**

Mihai BARA

Ioan Cavași, primul slalomist al țării, după sezonul 1973—74. Vîrsta și valoarea proaspătului senior îndreptățesc speranțele puse în el

Sporturile de iarnă nu înseamnă numai biatlon, bob și schi alpin. Acestea trei, însă, și-au dobîndit prin rezultate și perspective dreptul de a reprezenta țara la confruntarea olimpică — Innsbruck 1976.

Deciziile luate în acest sens nu sînt imuabile. Oricînd schiul clasic de fond, săriturile de la trambulină, schiul alpin feminin și chiar sania, disciplină recent introdusă, pot, prin performanțe prestigioase și cu puncte de referință în ierarhiile europene, mondiale și olimpice, să aspire la candidatura și reprezentarea olimpică, una dintre cele mai importante și responsabile misiuni pe care și le poate asuma un sportiv de performanță. Tocmai această poartă deschisă ar trebui să constituie fermentul mobilizator pentru practicanții acestor discipline spre a urca mai repede și mai convinși treptele respectului și ale consacrării unanim recunoscute.

Sarcina schiului de fond este dublă. Fondiștii români trebuie să ajungă să-și reprezinte cu demnitate specialitatea și în același timp să alimenteze cu cele mai talentate și valoroase elemente proba biatlonului. Practica a dovedit-o: așii biatlonului se recrutează dintre fondiștii de marcă, dintre schiorii cu o îndelungată ucenicie pe pîrtiile albe și de aceea destinul fondului românesc este intim legat, este implicat în devenirea biatlonului. Marile răspunderi care apasă pe umerii acestuia din urmă trebuiesc preluate, asumate cu convingere și de reprezentanții fondului — schiori și antrenori — pentru a da strălucire olimpică unei afirmări constante, dar uneori prea lente, pe care se află angajați biatloniștii români de aproape două decenii.

Disciplinele care au primit mandat de reprezentare sînt datoare lor înseile și sportului românesc să-și organizeze forțele, să-și reconsidere mijloacele pregătirii și dimensiunile efortului în așa fel încît spiritul de înaltă exigență să-i conducă invariabil la pozițiile de prestigiu scontate. Bobul are tradiții de medalii, care — chiar în condițiile unor echipaje întinerite — trebuie reluate. Biatlonul nu-și poate refuza marea satisfacție a confirmării olimpice, după breșa deschisă la campionatele mondiale. Iar schiul alpin are datoria să urce și să dobîndească cota de prestigiu și de consacrare la care îi dau dreptul talentele și pasiunile care-l animă.